

Dravska kolesarska pot – 1. Del - Od izvira do Borovelj

Tekst: Rudi Tavčar; Foto: Marjan in Alenka Lipar, Rudi Tavčar

Že nekaj časa naju je nagovarjala kolesarska pot ob reki Dravi. Vsakič, ko sva se z ženo Meto peljala po avtocesti čez Dravo na poti v Celovec ali proti Nemčiji, sem ji omenil, da tu nekje spodaj verjetno vodi kolesarska pot. O tem sva se pogovarjala tudi s prijateljskim parom Alenko in Marjanom, s katerimi se včasih odpravimo na krajše kolesarske izlete in tudi onadva sta bila zelo za to, da se enkrat skupaj odpravimo na to pot. Nismo sicer vedeli, kako bo ta kombinacija ležečkotov in klasičnih kolesarjev delovala, ampak ker smo vsi kar potrpežljive sorte in ker se že dolgo poznamo, smo se pač odločili "tvegati". Vpisali smo datume v koledar in odločili smo se, da gremo na pot tudi če ne bo popolnoma sončna napoved razen, če ne bo tri dni napovedan samo dež. Da, imeli smo tri dni ker smo kombinirali z vikendi in odločili smo se, da gremo od izvira pa do tja, do koder bomo prišli v treh dneh oz od petka zjutraj pa do nedelje popoldan.

Midva sva se odločila, da greva na pot že en dan pred startom, da nama ni bilo treba zgodaj vstajati. V četrtek popoldan naju je sosed Franci odpeljal z najinim avtom in kolesi do Toblacha, malega mesteca nekaj kilometrov čez Avstrijsko Italijansko mejo pod Dolomiti. Našla sva si prenočišče, Franci se je odpeljal domov, midva pa sva po Marjanovem naročilu šla iskat štartno lokacijo. Štartna lokacija izvira iz besede »lokal«. Lokal, kjer bomo za začetek poti spili kavo in pojedli rogljiček. Glede na to, da je Toblach malo mestece, sva to lokacijo kaj hitro našla. Povečerjala sva in po razgledu na prekrasne Dolomite v večernem soncu odšla spat.

Petek, 1. Julij 2011, Toblach – Berg an der Drau, 91 km

Alenko in Marjana je že malo čez deveto uro v Toblach pripeljal njun sin Matej. Začeli smo na »štartni lokaciji« s kavo za bujenje in rogljičkom za moč, nato pa smo se odpravili po dobro označeni kolesarski poti. Izvir Drave je nekaj kilometrov niže, vendar ne čisto ob kolesarski poti, temveč kak kilometer s poti v hrib. Tako je bila Drava, ko smo se prvič srečali z njo, že kar dokaj močan potok, preko katerega je vodil prav zaresen most. Seveda smo se slikali, nismo pa se odločili za poganjanje pedal v breg proti izviru. Nadaljevali smo ob vodi in v prvih 51 kilometrih – do Lienza - smo se spustili za več kot 600 m. Pot je zelo lepo speljana in vodi v glavnem ob vodi ali vsaj blizu vode, vmes pa prečka kar nekaj turističnih Tirolskih mestec. Kdaj smo

prečkali Italijansko - Avstrijsko mejo sploh nismo opazili, saj je na obeh straneh meje vse zelo Tirolsko, vsi govorijo nemščino, napisi so v nemščini (in v italijanščini)...

Zjutraj nama je najina gospodinja svetovala, da je dobro, da gremo bolj zgodaj, ker po deseti uri

se iz italijanske strani začnejo valiti trume tisočih in tisočih kolesarjev. Morda jih res ni bilo na tisoče, vendar je bil kolesarski promet nekaj odsekov pred Lienzom res kar zelo zgoščen. Mnogo je bilo družin z otroki, saj je pot res lepo speljana in zaradi stalnega padca tudi lahka in res primerna tudi za otroke in ljudi z manj kondicije. Nazaj grede pa turistične agencije organizirajo prevoz s kombiji, ker je tudi zelo udobno.

Na poti do Lienza je Marjan dobil sporočilo od sina Mateja, ki dela doktorat iz geografije, da naj se ustavimo na točno določenem mostu (poslal je točne zemljepisne koordinate) in da naj tam v vodi poiščemo kamen, ki mu ni tam mesto. S pomočjo Garmina smo našli opisan most in vestno poiskali kamen, ki nima kaj tam iskati. V vodi smo videli res en velik kamen, ki je bil drugačne barve, kot ostali. Celo slikali smo se ob njem misleč, da je pač verjetno kake drugačne sestave, kot je značilna za ta del Tirolske.

Alenka je povedala, da je to granit, Meta pa je modro dodala, da verjetno iz Švedske. Mateju smo poslali sporočilo in se zadovoljni odpeljali naprej, saj smo odkrili pravi kamen. No, nekaj kilometrov nižje je Marjan dobil sporočilo, da nismo odkrili pravega kamna. Pravi »kamen« je ležal v vodi, ob bregu, kake tri metre za mostom (točno kot je pisalo v navodilih) in je bil v obliki

štirih pločevink piva. Mi pa smo tako iskali kamen, da smo spregledali pivo. Marjan se je kar malo »zasekiral«, ne pa toliko, da bi za brezplačno pivo odkolesaril nazaj pet kilometrov (navkreber).

V Lienzu smo se ustavili na kosilu in Marjan in vsi z njim smo dobili zasluženo pivo, ki ga pa tokrat ni plačal njegov sin ampak smo si ga je morali plačati sami. Žal. Gorenjski duh je malo trpel, še bolj pa bi lahko ob tem, ko je Meti opazila, da je brez denarnice. Malo sva razmišljala, kje bi jo lahko izgubila in edini kraj je bila garaža v penzionu, kjer sva zjutraj natovarjala kolesa. K sreči sem jo slikal pred hišo tako, da se je videl naslov penziona. Pogledal sem na fotoaparat in v nekaj trenutkih zatem, ko sem ji povedal ime gostišča, je že znala uporabljati internet na svojem telefonu. Takoj je našla številko in poklical sem gospo, ki je vrat na nos sprožila iskalno akcijo. Meti je medtem zmolila en očenaš na čast svetemu Antonu (zavetniku iskalcev založenih in pozabljenih očal, denarnic, ključev...), prebrskala še drugi del torb na kolesu in denarnica se je ponovno pojavila. Poklical sem gospo v Toblach in ji to povedal, toda ona je že prebrskala garažo in pol sobe, kjer sva spala. No, konec dober vse dobro. Predvsem pa smo odkrili, da ima moja žena skrite tehnične talente in da je pravi telefonsko internetni hacker – samo motiv mora biti zadosti velik.

Po dobri kavici smo se odpeljali naprej po poti, ki pa je sedaj peljala bolj po ravnem. Vodila nas je še vedno ob vodi, delno ob železnici, skozi vasi... Vmes smo videli nekaj slapov, ogromno je bilo križev in znamenj, krave so nas pozdravljale od vsepovsod. Vmes smo zaobšli velik kamniti plaz, ki je del kolesarske steze popolnoma zasul. Toda Avstrijci so naredili zelo dober obvoz. Res skrbijo za varnost na tej poti, saj smo videli celo zaščitne pene, ki so, podobno kot na smučiščih, preprečevale, da bi se kdo poškodoval, če bi se zaletel v katerega od drogov daljnovoda, ki je del poti spremljal kolesarsko stezo.

Zadnjih nekaj ur se je začelo oblačiti in izgledalo je, da se bo vsak trenutek na nas vtila močna ploha. Pred nami je bil dež, za nami pa smo videli, kako se iz oblakov zlivajo na kraje, ki smo jih pred pol ure prevozili, prave deževne zavese. Nad nami pa jasnina, ki je potovala in potovala z nami. Tako smo prišli do kraja Berg an der Drau. In res je bil Berg (hrib). Zadnji kilometer smo morali krepko zagristi v klanec, če smo hoteli prispeti do gostišča. Pa se je izplačalo. Večerja je bila odlična, razgled na dolino Drave veličasten. Pred spanjem pa smo si privoščili še kratek sprehod do bližnje cerkvice.

Spoznanja dneva:

Rudi: Ne ustraši se prvih kapelj dežja in zaupaj.

Meta: Jasnina gre vedno z nami.

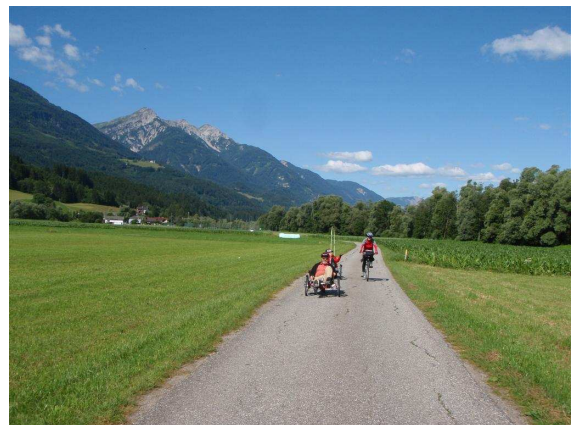
Alenka: Beri navodila in to natančno, sicer boš žejen.

Marjan: Tudi brez piva se daleč pride.

Sobota, 2. Julij 2011, Berg an der Drau – Villach, 89 km

Zbudili smo se v mrzlo jutro, vendar nas je dopoldansko sonce, predvsem pa lepa pot hitro ogrela. Spuščali smo se po poljih ob Dravi, mimo kmetij, skozi gozdove in preko pašnikov. V naseljih ob cesti nas je vsake toliko časa presenetila kaka neobičajna skulptura, s katero so domačini želeli pritegniti pozornost ali polepšati svojo kmetijo. Meni so bile vseč rdeče krave v naravni velikosti.

Kmalu zatem, ko smo opravili prvi dopoldanski postanek, se mi je na lahнем klancu strgala veriga. Bil sem presenečen, saj se nisem ne »zašaltal«, nisem ne močno štartal ali kaj posebej pritiskal ... samo rahel pok je naredilo in veriga je bila na tleh. K sreči sem imel orodje za popravilo verige s seboj. Ustavil sem se in z Marjanom sva se lotila dela. Toda kljub pravemu orodju veriga nekako ni in ni šla skupaj. Tudi groba sila klešč kombinirk, ki jih imam za nujne potrebe vedno s seboj, ni pomagala. Končno sem se spomnil, da imam ob orodju za popravilo verige v škatlici še listek z navodili. Odprl sem ga in glej, na njem je bila celo narisana slikica, kako postaviti verigo, da gre skupaj. V petih minutah sva verigo sestavila in ponosna na uspeh, sva se odpeljala naprej. Meti in Alenka sta naju čakali kak kilometer dalje ob poti in skupaj smo se odpeljali proti Spittalu.

Toda na poti do Spittala so ponos nad uspešnim popravilom verige zamenjali jeza, dvom in strah. Jezen sem bil, da se mi je to sploh zgodilo. Verigo sem strgal prvo leto, ko sem imel lezikolo, vendar sem jo nekako popravil. Celo Peter Ostroveršnik, pri katerem sem kolo kupil, je verigo pogledal in rekel, da je v redu in da je ni potrebno menjati. In res je po tistem veriga delovala brezhibno več kot leto in pol. Ne glede na to, sem dvomil v njegovo sodbo, dvomil sem v moje popravilo – tako tedanje, ki je bilo

opravljeno brez pravega orodja, kot tudi sedanje. Strah me je bilo, da bi se mi veriga zopet strgala. Spraševal sem se, kako bomo šli naprej. Bremenil sem se z vprašanji kako bova šla na načrtovano pot po Nemčiji ob reki Main, če se mi bo veriga trgala... Skratka, zapletel sem se v spiralo negativnih misli, ki me je vlekla navzdol. Postajal sem vedno bolj in bolj utrujen in ko se je na to nacepila še lakota sem bil že kar zelo zoprn. Prav čutil sem, kako sem postal težak. Še sedaj se čudim, kako to, da mi ni veriga ob tej moji »teži« že kar takoj še enkrat počila. Ko smo prispeli v Spittal, smo se modro ločili, Alenka in Marjan sta se šla po svoje razgledovat po mestu, midva pa sva se ustavila v prvi restavraciji, ki je imela vrt. Saj sem vedel, kaj se dogaja z menoj, toda da ena dobra porcija testenin lahko naredi tak čudež... Z Meti sva se pomenila, razložil sem ji svoje notranje dogajanje, tudi ona mi je povedala, kaj se je dogajalo v njej in po kosilu sva bila popolnoma v redu.

Poslikali smo se pred vodnjakom in odpeljali naprej proti Villachu. Pot nas je vodila v glavnem ob vodi, največ po nasipu in mimo vasi. Proti popoldnevu so se v daljavi že začeli nabirati oblaki in zopet se je našel vame strah pred dežjem. No ne glede na to smo se ustavili in popili popoldansko kavo. Kasneje se je prav ta postanek izkazal za zelo koristnega. Če bi šli

hitreje bi zapeljali v kar močno ploho. Malo nas je sicer ošvrknila. Ravno prav, da sva z Meto navlekla nase svojo (letos na novo kupljeno) dežno opremo. Rdeče hlače, fluorescentno zelene vetrovke in oranžna prekrivala za prtljago. Izgledala sva kot dva ležeča amazonska papagaja na kolesih. Vendar ne za dolgo. Že po nekaj kilometrih je nehala deževati (oz. zares močno sploh ni začelo), slekla sva svojo opremo, vesela, da nama jo ni bilo potrebno zares preizkusiti. V Beljak smo se po krajšem vzponu pripeljali v pozno popoldanskem soncu.

Poiskali smo si prenočišče v gostišču Pri zlatem Levu. Dejansko sva že večkrat rekla, da se bova odpeljala enkrat tja samo na izlet, vendar nama to do sedaj šeni uspelo. Po krajšem sprehodu sva videla, da je Beljak prav prijetno mesto. Lepo urejena peš cona, trgovinice, lepe fasade, cvetje... tako kot še mnogo Avstrijskih mestec.

Spoznanja dneva:

Rudi: Če enkrat strgaš verigo, jo zamenjaj in kupi NOVO.

Meta: Včerajšnje spoznanje dneva še vedno drži.

Alenka: Na koncu dneva so vedno klanci.

Marjan: Ni ga čez hladno pivo ob prijetnem večeru.

Nedelja, 3. julija 2011, Beljak – Borovlje, 51 km

Jutro je bilo zelo lepo, jasno in toplo. Odpeljali smo se po razgibani poti, gori doli skozi vasi ob Dravi. Že zelo kmalu smo srečali rekreativno kolesarsko dirko, ki je sicer potekala po glavni cesti, vendar so se naše trse nekajkrat križale. Ob poti so bile stojnice, okrepčevalnice za kolesarje, godba, ljudje so vzklikali... Z Marjanom sva se dogovorila, da ko se bomo naslednjič križali s kolesarko dirko, da bom jaz zapeljal na traso dirke, Marjan pa bo slikal kako bodo ljudje reagirali na nekoga z ležečim kolesom polnim prtljage na kolesarski dirki. Žal se je naša kolesarska steza nato oddaljila in ni bilo več prilike za tako diverzantsko akcijo. Kdo ve zakaj je bilo to dobro? Morda pa redarji in policaji, ki so dirko spremljali, ne bi bili tako navdušeni nad lezikolesi.

Ker Drava naredi v tem delu svojega toka več okljuk, pot nadalje ni vodila samo ob vodi. Spustili smo se v vasi, večkrat prečkali Dravo in se nekajkrat kar strmo vzpeli čez (sicer ne visoke vendar strme) brežine ob vodi. Del poti smo vozili po krasnem drevoredu srednjeveške graščine, nato pa ob obzidju, ki nas je spremljalo kar nekaj časa. Zelo so mi bili všeč zanimivi pokriti mostovi, ki so naši kolesarski poti pomagali prečkali Dravine pritoke. Kasneje se je pot ustalila na nasipu, ki je vodil ob Dravi oz boljše ob akumulacijskih jezerih Dravskih elektrarn. Ena za drugo so se vrstile elektrarne in na eni strani smo gledali jezero, na drugi strani pa gozdove in polja. Pogosto je bil nasip (in s tem tudi gladina Drave) kar precej višji kot zemljišče na nasprotni strani. Kar nekajkrat smo s kolesarskih sedežev opazovali na levi, dva metra pod kolesarsko stezo, vodno gladino, na desni pa so se razprostirale krošnje dreves, ki smo jih opazovali z vrha. Občutek je bil prav neobičajen in spraševal sem se, kako bi to izgledalo, če bi se Drava razlila.

Med potjo smo opazili kar nekaj lokacij, ki so bile opremljene za opazovanje ptic. Ob vodi so bile opazovalnice, zraven pa informativne table s slikami in opisi vodnih ptic. Zelo zanimivo, samo čas in potrpljenje moraš imeti. No tudi jaz sem opazil nekaj ptic, ki jih pri nas (oz vsaj tam, kjer se jaz vozim s kolesom) še nisem opazil.

Labodi, čopasti ponirek, ... ostalih pa ne znam imenovati. Všeč so mi bili tudi travniki, ki so bili nepokošeni, polni travniškega cvetja. Spomnim se, da sem se kot otrok podil po takih travnikih in nabiral rože, spomnim se, da smo se tudi z našimi otroki včasih spravili na kak tak travnik. Sedaj pa pri nas takih travnikov že dolgo nisem opazil. Morda so tudi tu v Avstriji ti travniki samo za opazovanje ptic. Kdo ve?

Jezera med Dravskimi elektrarnami so tudi zelo dobro izkoriščena za rekreativne namene. Kar nekaj je rečnih marin z zasidranimi čolni, jadrnicami, prostori za piknike, povsod pa so seveda počivališča za kolesarje.

Na enem od počivališč smo si privoščili hamburger in pečeno klobaso. Ob tem sem se spomnil, da Peter Ostroveršnik namerava letos odpotovati z ležečkotom okrog Irske. Čeprav iz

njegovih mailov oz novičk, ki jih pošilja s svojih potovanj vem, da on »teče« na sirov oz jabolčni zavitek, sem se odločil, da mu pošljem slikico in pozdrave, toda tokrat s klobaso. Počakali smo, da se je klobasa spekla, aranžirali smo tihožitje s klobaso, žemljico in radlerjem ter z lezikolesom v ozadju in zadevo poslikali s telefonom. Poslal sem mu slikico in energetske pozdrave za pot po Irski. Iz zahvale oz odgovora sem razbral, da so njegovo načrtovano gorivo za pot po Irski predvsem makaroni. Čeprav predvidevam, da bo prek kakim klancem kak Guinness tudi prav prišel.

Malo pred Borovljami se mi je zopet strgala veriga. Malo sem bil jezen, ampak ker sem imel že izkušnjo, kako jo popraviti, sem se takoj lotil

Epilog:

Kombinacija ležečkotov in klasičnih kolesarjev se je obnesla, vendar ob določeni meri strpnosti in potrpežljivosti. Midva sva s svojimi ležečimi tricikli bolj počasna kot klasični kolesarji. To se najbolj kaže na makadamskih poteh in pri vzponih. Tako sva prvi dan popolnoma enakopravno vozila z Marjanom in Alenko, pravzaprav sva se včasih na kakih dolgih spustih kar malo »nazaj držala«, medtem ko sta naju

dela. V nekaj minutah je bila popravljena. Vendar ne za dolgo. Že po dveh ali treh kilometrih mi je v prvem klancu zopet počila. Ker pa smo bili takrat že praktično v Borovljah in ne več na kolesarski stezi, sem sklenil, da je ne bom več popravil. Vedel sem, da naju Izak, sin najinih prijateljev, že čaka z avtom v centru Borovelj. Poklical sem ga, da naju je prišel iskat, Marjan in Alenka pa sta se odpeljala do centra Borovelj, kjer ju je čakal z avtom njun sin Matej.

Tako se je (sicer malce neslavno in brez skandiranja navijačev) končal prvi del naše poti po Dravski kolesarski poti. Drugi del pa še čaka – vendar takrat z novo verigo.

Marjan in Alenka ostale dni večkrat čakala oz upočasnila svoj tempo vožnje. Tricikel ima pač več kotalnega upora kot klasično kolo in je zato na makadamu počasnejši. Pri vzponih pri triciklu ne moreš uporabljati mišic trupa in rok in so zato na voljo samo noge. Če si dobro treniran je to zadosti za enakovredno vožnjo s klasičnimi kolesarji, če pa ti je kolesarjenje bolj občasen šport, tako kot nama, gre pa pač malo bolj počasi. Res pa je, da sva pot preživela brez kakršnihkoli bolečin v ramah, vratu, zadnjici oz kjerkoli. To prej, ko sva se vozila še s klasičnimi kolesi ni bilo možno. Nekateri ležeči kolesarji včasih tožijo nad bolečinami v kolenih. Ugotovila sva, da naju kolena bolijo samo, če klanec napadeva v previsoki prestavi in na moč. Zato raje že prej prestaviva v nižjo prestavo. To pomeni več vrtljajev in nižjo hitrost, vendar tudi odsotnost bolečin v kolenih.

Kolo sem takoj naslednji dan odpeljal ne servis na menjavo verige ... in upam, da bo čim prej pripravljeno na novo ležeče potepanje.

